

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

XII. Iac. Sadol. Episc. Carp. Egidio Cardinali. S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

que feruas valde te & hortor, & rogo: nihil est quod maius, aut
accommodatus ad beatam vitam facere possis. Vale. III. Nonas
Septemb. M.D.XXXII.

XII.

IAC. SADOL. EPISC. CARP. EGI-
dio Cardinali. S.P.D.

Quoniam ex tuis literis accepi voluptatis, tantum ipse meis
literis exprimere posse confiderem: nihil aliud agerem profe-
ctio hoc tempore, quam tibi miram quandam ex eis animi mei
lecturam, in candidatam que perscriberem, per quam intelligeres,
laborem tui fructum egregie tibi constitisse, cum amicissimo tuo,
eidem que tibi deditissimo, & vtilitatis tantum, & delectationis
amabilis. Sed quoniam eo onere me oppressum iri plane video,
si suscipere nitar, quod perficere non queam, ignosces mihi, si ne
conabor quidem id aggredi, quod perficere posse desperem. Il-
lud natum scito, tuis mihi literis nihil accidere potuisse opta-
tissimae solum ex ea parte, qua ad ea que quaesiveram & doctissi-
mi simul, & humanissimi respondes: sed etiam ex eo, quod vi-
dere video in illis omnem expressam imaginem amoris erga me
vix tanta in illis suauitas, tantum studium satisfaciendi mihi;
tantus & verborum, quae ad eam rem faciant, & optimarum ele-
gantissimamque sententiarum inest lepos. Itaque intelligo nunc
quidem, atque experior, meum de tua praestanti eximiaque vir-
tute sapientia, bonitate, verissimum semper certissimumque fu-
isse iudicium. Nec quod antea unquam dubitarem, sed quia dies,
res, quaeque, quotidie id magis comprobant. Nam si a mediocri
viro, & mediocri dignitate praedito, haec amicitiae officia praesta-
rentur, laudandus ille utique quicumque esset, & in paucorum
vultu reponendus: rem enim vulgo haud ita multum vitatam
in laudatione ostenderet. Ab homine vero amplissimo, & omnibus
regni eloquentia, honorisque ornamentis cumulatifimo, re-
tineri haec officia fidelis amicitiae, & in absentem amicum nil be-
nivolentiae humanitatisque praetermitti, hoc est mi Egdio vir
maxime acque ornatifime, quod in te habet laudis admiratio-
nem, non cum aliorum laudibus comparandam. Quantum enim
te ex quo inferioribus amicis mansuetudine, benivolentia, fa-
mularitate, tantum altitudinem animi tui, virtutis gloria exag-
geras. Sed haec haecenus, sunt enim maioribus theatris propo-
ta. Quoad ea attinet, de quibus te consulueram, satis omnino
tuis te mihi est factum, doleo tamen te tua in eo genere scripta
distulerat: quorum venustatem & elegantiam vel ex hoc conii-
cere possimus cuiusmodi fuerit, quod illa barbaris idonea visa
sunt

sunt quæ disicerentur. Illud & optarim scire, postquam adfectum Moysis libros Maumethani, num & Prophetas suscipiant, multamque in veteri lege aspersam esse existimant futurarum rerum prædictionem: & an ipsi quoque Messiam aliquem expectent. Nam vsum quidem vini cur interdixerunt, cum tantum vxoribus compluribus ducendis, pellicibusque habendis, libidini ab illis sit tributum? Si modo hæc vera sunt, de quibus cupio à te fieri certior. Ego, si mihi optata Deus concesserit, efficiam profectò, vt ne te pœniteat aliquantum hoc laboris mea causa cepisse. Sin autem (vt humana sunt) mea spes me fortè frustrata fuerit, tu tamen virtutis tuæ & officij fructum tecum auferes. Certè quod in obseruantia, omniq; amore, & meritorum tuorum memoria, præstari à me tibi, nonini, laudi, honorique tuo vsquam poterit, largè enimerò id & prolixè præstabitur. Vale. Carpentoraçii.

XIII.

IAC. SADOLETVS EPISC. CARP.

Ioan. Francisco Pico, Mirandule Comiti, S. P. D.

SVMMA voluptate affecerunt me literæ tuæ, recognoui enim sin illis tuam pristinam virtutem coniunctam singulari erga me benevolentia: quarum alteram semper in te colui, atque admiratus sum: altera cum me antea delectauit, tum verò præcipuè in hoc tempore delectat. quo ego absens liquidius possum de vniuscuiusque studio atque amore erga me, & de amicitia fide iudicare. Quam quòd in te egregiam esse conspicio, & cæterarum similem virtutum: tumque tuus vir sis, vt tuum de quoquo homine iudicium maximo illi ornamento sit quem diligas: meritò sit à me, vt ego omnium rerum charissimum habeam hoc testimonium tuæ erga me voluntatis. Quamobrem scito (iterandum est enim) nihil mihi potuisse accidere literis tuis optatius. Quòd autem scribis perhumanè atque amanter, te non parum mea tui memoria letari: eosque reprehendis, qui tanquam expectes omnis humani sensus, his amicorum benevolentia signis atque iudiciis non moueantur: facis iure tu quidem. Quid enim magis est hominis, quam amare velle, atq; amari? Aut qui omnino fructus communis vitæ est dulcior, quam conuictus & consuetudo cum præsentibus amicis, inter absentes murua recordatio? Sed ego memoriam tui, ne si velim quidem, dimittere villo modo possum. Non enim leuiter fuit impressa: nec tu es, in quo quid non insigne sit ad recordandum. Sed cum & velle obliuisci amici sit nefas: & tu inaudito quodam, & singulari genere virtutis communem laudem & vîtatam multum autecesseris: